

AZ ÁG. H. EV.
 MISSZIÓ-
 EGYESÜLET
 HIVATALOS
 KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel havonta
 Előfizetési ára:
 1 évre 1 pengő.
 Postatakarékpzt
 számla 17.270 sz

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m. — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

Dinamit.

„Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben.“ — 1. Kor. 4, 20.

Korintusban voltak némely fel-fuvalkodott keresztyének s az apostol azt üzeni nekik, hogy majd meglátogatja őket és kivizsgálja nem a beszédüket, hanem az erejüket. Ez lett volna tehát a kanonika vizitáció, a püspöki látogatás célja. Nagyon helyesen. Most is ezzel a mértékkel kell lemérni a keresztyéneket és a gyülekezeteket, meg az egyházakat. De ne gondoljunk az úgynevezett anyagi erőre, vagyis a vagyonra; mert sajnos ebben a materialista világban az erőt pénzben szokták mérni. A gazdag gyülekezet erős gyülekezet. A gazdag ember erős ember. Pedig az igazság az, hogy a gazdag ember többnyire igen gyáva ember és a gazdag gyülekezet többnyire lomha gyülekezet (kivételek vannak). Az erő nyomában jelek és csodák járnak, tettek és teljesítmények. Hiába emlegetjük, hogy az Ige egyháza vagyunk, ezt csak akkor hiszi el a világ, ha szemléltetjük a valóságban, a cselekedeteinkben és a teljesítményeinkben, hogy az Ige dolgozik bennünk, amelyik Istennek ereje. A keresztyén tanítás szerint az egyház a Szentlélek műhelye. A Szentléleknek egyik legfontosabb munkája az, hogy erősít. „Vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok.“ Pál apostol ismert olyan keresztyéneket, akik-

nél megvolt a kegyességnek lát-szata, de megtagadták annak erejét (2. Tim. 3, 5); ezek a keresztyének bizonyára igen szépen, ke- netesen tudtak beszélni, de a szép beszédjük csak olyan volt, mint a szappanbuborék. Pál apostol prédikálása léleknek és erőnek meg- mutatásában állott (1. Kor. 2, 4).

Az erő görögül dinamisz. Ebből származik a dinamit szó. Enélkül az erő nélkül nem lehet megfede- deni a világot a bűn, az igazság és az ítélet tekintetében. Lélek és erő, jelek és cselekedetek nélkül, magukban véve a szavak nem imponálnak a világnak. Üresen kon- ganak a szavak és hatástalanul hangzanak el, hogyha nincs mö- göttük dinamikus személyiségek ereje és a jelek bizonyágtétele. Még kevésbbé van hatásuk a sza- vaknak, hogyha azok csak igénye- ket jelentenek be, követeléseket támasztanak, anélkül azonban, hogy a szónokok tettekkel, éle- tükkel bebizonyították volna, hogy megalapozott joguk van igényeik és követeléseik kielégítésére. A keresztyénség s azon belül az egyes egyházak még létjogosult- ságukat sem tudják igazolni pusztá szavakkal, annál kevésbbé támaszt- hatnak igényt arra, hogy az em- beriség életében irányító, útmu- tató szerepet töltsenek be.

Hála Istennek ez az erő rendel- kezésünkre áll. Az Isten ad Szent- lelket s a Szentlélekben erőt azok- nak, akik azt tőle kérik. Azonban

kérnünk kell. S hogy kérjük igazán és őszintén, ahhoz szükséges belátnunk, milyen emberfeletti munka az, amelynek elvégzésére az egyház rendeltetett: megújítani a világot az emberek megújítása által mint Isten munkatársai. Ettől a munkától az ember könnyen visszariad. Részint kényelemszeretéből, részint ennek a világnak és berendezkedéseinek a szeretetéből. Szinte az az érzésünk támad, mintha maga a keresztyénség óvakodnék ennek a megmérhetetlen és hatásaiban emberileg kiszámíthatatlan erőnek az igénybevételétől és munkába állításától. Keresi a lehetőségeket, hogy megőrizze a kegyességnek, az istenfélelemnek látszatát, anélkül hogy megmutatná a kegyességnek erejét.

A keresztyénségnek meg kell mutatnia, hogy nem fél Isten erejének működésétől. A keresztyénség ezt csak úgy tudja megmutatni, ha a tagjai sem félnek ettől

az erőtől s elsöben is a maguk életében engedik ezt az erőt letranszformálás nélkül működni. S itt is, mint a nyelvtenban, az első személy az Éh legyen! A Megváltó egész élete arról beszél, hogy ebben a földi életben micsoda óriási lehetőségek rejlenek, milyen kincsek találhatóak. És arról is, hogy mekkora hordereje, milyen nagy jelentősége van a földi életnek, benne az embernek. Jézus Krisztus nem akar csupán imádandó, lényegében megüresedett szimbolum lenni, hanem újra meg újra testet akar öltetni az övéiben, hogy igaz tanubizonyságai legyenek az ő életének, folytatói az ő munkájának. A végső cél nem a bűnbánat, a bűnbocsánat, a megigazulás, hanem az erő szabad működése. A megváltás arra való, hogy a megszabadult, a megváltott ember alkalmas legyen az erő befogadására és működtetésére.

A külmisszió rövid története.

(Folytatás.)

A tömeg-térítésekkel együtt járó nehézségek hamar szüretak a jezsuitáknak. Azért egyikük, az olasz származású Nobili Róbert (1606 körül), elhatározta, hogy más módszert követ, fent kezd a munkát és a brahminokat fogja megtéríteni. Felvette a brahminok ruháját és életmódját, egy álló esztendeig egy szalmaviskóban növényi táplálékra és vízre élt. Ezzel felkelte a brahminok kíváncsiságát, ezek meglátogatták, hogy kérdezősködjének és elbeszélgessenek, úgyhogy Nobilinak alkalmá nyílt a brahminok vallási képzeteit tanulmányozni s keresztyén tanítását azokhoz alkalmazni. Tanítását a hindu lélek számára annyira vonzó miszticizmus fátyolába takarta és tanulnyelven könyveket írt, amelyekben a keresztyén és a hindu vallás alapvető hasonlóságát hangoztatta. A kasztrendszer nem bolygatta, s több hindu szertartást is megtört azoknál, akiket ke-

resztyénségre térített. Végül indiai be-tükkkel írott régi okmányt hamisított, hogy bebizonyítsa, hogy a jezsuiták mag-gától Bráma istentől származtak. Ez a család, amellyel a jezsuiták tekintélyét akarta megalapozni, semmivel sem menthető ugyan, de az kétségtelen, hogy úgy Nobili mint társai és utódai fáradhatatlanul buzgólkodtak az indiaiak megtérítésén. Bensuszülött papságot ké-pezték ki; a portugál fennhatóság alatt álló területeken paróchiákat szerveztek és sok templomot építettek. A kaszt-rendszer elfogadása később sok nehé-zséget okozott a jezsuitáknak és heves vitákat szült köztük és más szerzetes-rendek között.

Röviddel azelőtt, hogy Nobili meg-kezdte munkáját Indiában, egy másik olasz jezsuita, Ricci páter, két társával behatolt Kínába. Huszonhét esztendő-s fiatalember volt, amikor nagy vállalko-zásába kapott (1578), s tanulmányozta

a kínaiak jellemét, hogy rájöjjön, miképpen nyerheti meg figyelmüket. Hamarosan rájött, hogy azt a lenézést, amellyel a kínaiak viseltettek a kereszténység és minden idegen ember iránt, csak úgy lehet legyőzni, ha meggyőzi őket a nyugati tudományosság fölényéről. Azért inkább mint tudós, mintsem mint vallásitanító közeledett hozzájuk; felöltötte a kínai tudósok ruháját, olyan tökéletesen megtanulta a kínai nyelvet, hogy nemcsak vitatkozni tudott a tudós kínaiakkal politikai kérdésekről, hanem értekezéseket is írt, amelyeket megcsodáltak irodalmi jelességük miatt. Különösen nagy hatást tett rájuk Ricci matematikai és csillagászati tudása. Lefordította Euklidest kínai nyelvre és készített egy világtérképet, amellyel a kínaiak több földrajzi tévedését kiigazította. Végül a pekingi udvar is fogadta, s a császár bizalmát azzal nyerte meg, hogy megajándékozta egy órával, egy ismétlő zseborával és néhány szentképpel. A császár és a kínai tudósok rokonszenvét megnyerve, minden alkalomt megragadott a kereszténység tanainak terjesztésére. Sokakat megtértített, templomokat épített magában a fővárosban is. Egészen haláláig (1610) Kínában dolgozott, ahol emléke ma is él. Az általa megkezdett kínai missziói munkát más jezsuiták folytatták. A jezsuiták Kínában is engedményeket tettek a kínai vallásosságnak, mert megengedték az ősök kultuszát, amelyet összekapcsoltak a római katolikus egyházban dívó szentek tiszteletével. Ez és más engedmények később meghasonlássalra vezettek a dominikánus misszionáriusokkal, akik a római pápához vittek az ügyet; ezek a nézeteltérések a kínai misszió virágzását lerontották. Időszakonként üldözések is megszakították a munkát s ilyenkor a misszionáriusoknak egyidőre el kellett hagyniok Kínát.

Japánban is sikeresen dolgoztak a jezsuiták és a ferencrendiek. Úgy látszott, hogy Japán keresztény ország lesz, mert száz év alatt egymillió lelket térítettek keresztény hitre. Azonban a tizenhetedik század elején beállott uralkodóváltozás borzalmas üldözést hozott magával; ezt az üldözést a holland kereskedők is szították, akik rossz szemmel nézték a jezsuiták befolyását. Sok ezer japán keresztényen halt vértanúhalált és a japán egyház reménye meghiusult. Japán sok nemzedéken át elzárt ország volt. Mikor több mint 200 év-

tyén misszionáriusokat Japánba, még mindig akadtak, akik titokban gyakorolták a keresztényen szertartásokat, bár akkor már-már nem igen tudták, hogy a szertartások tulajdonképpen mit is jelentenek.

A Kínában és Japánban dolgozó jezsuitákéhoz hasonló buzgóságot tanúsítottak azok a francia misszionáriusok, akik Hátsó-Indiában, Sziám, Tonkin és Kokinkína országokban működtek. Ezeket a Párisban 1650-ben alakított Külmisziói Társulat küldte ki. Ennek a Társulatnak a munkájában különös módon egyesült két törekvés. Az egyik a kereszténység terjesztése, a másik a francia politikai és kereskedelmi terjeszkedés. Ezekben az időkben a misszionáriusok egyszersmind politikai ügynökök vagy kereskedők is voltak s nem egy esetben kereskedésből tartották fenn magukat. A Keletre kereskedelmi hajókon utaztak, a szárazföldön pedig kereskedő karavánokhoz csatlakoztak. Politikai szereplésük és a kereskedelem nemzetközi feltékenykedésekre vezetett. A portugálok, akik V. Márton pápa már említett bullája alapján jogot formáltak az egész Keletre, nehézségeket gördítettek a más nemzetiségű misszionáriusoknak és a jezsuitáknak útjába.

A Párisi Társulatnak tulajdonképeni megalapítói Pallu Ferenc és de la Motte Lambert voltak. Mindkettően jogáscsaládból származtak. Pallu gyermekkorától papnak készült; de la Motte Lambert, egy gazdag és független férfiú, tisztviselő volt, amikor elhatározta, hogy hátat fordít a világnak és pap lesz. Mindkettően határozott elhívást kaptak a misszióba. De la Motte Lambert, aki szívós és fáradhatatlan volt mindenben, amibe belekapott, csatlakozott Palluhöz s együtt alapították meg a Párisi Társulatot és együtt szereztek meg a Társulatnak a pápa jóváhagyását. Mindkettőjüket püspökké szentelték, hogy a kereszténységet szervezhessék. Ekkor már a római katolikus egyház egész külmisziói munkáját az 1622-ben alapított Congregatio de Propaganda Fide irányította. A portugálok ennek a két püspöknek kiküldését a saját egyházi joghatóságukba ütközőnek tartották; ezért a püspökök nem utazhattak portugál hajón Tonkinba. A Propaganda kongregáció úgy rendelkezett, hogy de la Motte Lambert török áruházban Perzsián keresztül utazzék, sehol se avatkozzék bele a politikába és a hatóságok iránt engedelmességet tanúsítson. Rövidebb útszakaszokat rozoga hajókon

tett meg. A szárazföldön kereskedő karavánokhoz csatlakozott. Amerre csak járt, mindenütt ápolta és tudása szerint gyógyította a betegeket. Ispahanban és Bagdadban nagy öröme kapucinus missziókat talált s majdnem mindegyikükben akadt keresztyénekre. Az utazás két évig tartott. De la Motte Lambert sohasem tért vissza Franciaországba. Életét a kokinkínai misszióban töltötte el. Jó modorával megnyerte a bennszülött fejedelmeket, minden helyzetben feltalálta magát és a nehézségekben rettenthetetlen bátorságot tanúsított.

Pallu, aki ép olyan buzgó és odaadó volt, mint barátja, a Párisi Misszió államférfiának bizonyult. Világos értelem és merészség jellemezték. Nagy koncepciói voltak s volt hozzá energiája, hogy terveit megvalósítsa. Amikor látta, hogy portugál hajón nem utazhatik, rábeszélte Mazarin és Colbert francia minisztereket, hogy legyenek segítségére egy Francia Kelet-Indiai Társaság megalapításában, amelynek hajóját a misszionáriusok mindig ingyen utazhattak. A keresztyénség terjesztésével együtt Franciaország befolyását és a francia kereskedelmet is erősíteni akarta a Keleten. Semmi sem rettentette vissza. Mikor a magával vitt hét misszionárius közül öt útközben meghalt, ezt írta:

„Megkezdtük a híd építését és boldogok vagyunk, ha a magunk és szeretett testvéreink holtteste oszlopai lehetnek ennek a hídnak, hogy nyitott útjuk legyen azoknak a derék misszionáriusoknak, akik ezekről a termékeny mezőkről letakarítják majd a gazdag aratást.”

Első célja papnevelő szeminárium felállítása volt bennszülött papoknak. Sziámban akkor a világ minden tájáról voltak kereskedők és a király látta a francia barátság nagy előnyeit. Türelmes volt tehát a keresztyénség iránt, s földet engedett át a misszió céljaira. A két püspök bölcs rendszabályokat állapított meg a misszionáriusok és a bennszülött egyház számára. Tonkinban fejtették ki a legnagyobb tevékenységet. Az egyik pap azt írja, hogy két év alatt 2000 bennszülöttet keresztelt meg. A békés fejlődést kemény üldözések őrjöszaggatták meg, amikor úgy a megtértek, mint a misszionáriusok a legnagyobb hősiességgel szenvedték el a halálatlan kínzásokat. XIV. Lajos francia király nagy érdeklődést tanúsított a misszió iránt. Benne Franciaország befolyásának és hatalmának növelésére jó eszközt látott s az egész mozgalmat jellemzi a vallásos buzgóság mellett a politikai és kereskedelmi érdekek nagy szerepe.

A teremtményt imádják a Teremtő helyett.

(Róm. 1, 23.)

Kína vezető rétege bölcsüknek, Konfuciusnak előírásai szerint műveli magát. A cél a tökéletes nemesember. Keresett udvariassággal viselkednek a vendéggel szemben. Mindezt azonban el lehet sajátítani mint valami illemkönyv udvariassági szabályait; az embernek ehhez nincs szüksége Istenre. Konfucius, népének Istenről szóló értékes örökségét használatlanul hevertette. Az államot és a családot nagyratartja; de Istent kihagyja a játékból. A művelt kínai is gyakran úgy látja, hogy rajta kívül álló akarat határozza meg sorsát. Azt szeretné nemcsak kikutatni, hanem amennyiben lehetséges, a saját javára hajlítani. Ismét elmegy Isten mellett és fölkeresi a tenyérjös jóvendőmondót. Ezek az emberek a kéz vonalaiból, az egyes ujjperek hosszúságából jósólnak, vagy számozott bambuszpálcákkal megtöltött kicsi tartóból egyet-kettőt kihuzatnak. A számok bizonyos, egy könyv-

ben leírt mondásokra utalnak, ezeket a jóvendőmondó magyarázza meg.

Fontos ügyekhez, mint építőhely vagy sírhely kiválasztása, a földjóst hívja, aki érti a „szél és víz tanítás“-át. A bölcs Lao-cse titokzatosa tana az öskorról, a tao-ról, rámutathatott volna Istenre. Ma az életelixír, a halhatatlanság italának keresésére használják könyvét. Bonyolult szabályok szerint igyekeznek a boldogság elfogására. Boldogság — de megint csak elment Isten mellett. Az egyik kínai császárnál évekig tartott és százezrekbe került, míg a földjósok egységre jutottak a temetőhely dolgában.

A kínai számára azonban legfontosabb az ösök tisztelete. Azt gondolják, rossz soruk volna a túlvilágon, ha az áldozatok hiányoznának és aztán vádolnák a túlélőket. A mindennapos tömjén-áldozatot azonban csak fiú mutathatja be az apa halotti táblája előtt. Így az-

tán a kínai mindent elkövet, hogy fia legyen. Az lesz aztán a ház bálványa. Sohse fenyítik meg gyermekkorában, hogy lelke ne bántódjék meg és ne szökjék el.

A halálfélelem miatt a művelt kínaiak is rabszolgák maradnak egész életükben. Az evangélium által való szabadulás sehol se mutatkozik meg annyira szembe-tűnően, mint itt. A pogány minden oldalon gonosz szellemektől körülvéve tudja magát. Az ember még a templomban sincs tőlük biztonságra, ha nem állítja annak bejárata elé a félelmetesen marcona templomőröket. Kis tükröket varrnak a gyermekek ruháira, hogy a szellemek abban meglássák magukat és elrettenve visszaforduljanak. Magasarangú hivatalnokok is hordják a bűvösen ható nyolc diagrammát, behímezve ruhájuk övébe.

Ha aztán elérnek az utolsóhoz, a meghaláshoz, a művelt kínai is nem az Örökkévaló karjaiban, hanem Buddhánál keres menedéket. Ha jó napokban orrát fintorgatta is a tudatlan, sokszor erkölcs-

telen szerzetesek fölött, halotti miséik most nélkülözhetetlenek. A ház főhelyiségét berendezik imateremnek. A szerzetesek napokig, sőt hetekig éneklük miséiket, gyakran fülsiketítő zene közben. Rizsből, teából, kis kalácsokból álló étel-áldozatot mutatnak be. A hozzáértő a zene hangjából következtethet arra, mennyire jutott az elköltözött lélek poklon és tisztítófűzőn keresztül vezető útján. Végül csengőhangú harsonák hirdetik végleges áttörését.

A kínainak sok érzéke van a művészet iránt és nagyon szereti a természetet. Konfucius azonban elvezette az örökkévaló Isten mellett. A léleknek valami örökkévalót kell bírnia. Mohón nyult a pótlék, a buddhisták istenekkel teli mennyországa után. Kínai gondolatok messzire elhatárolók voltak az úgynevezett fölvilágosodásnál Európában éppen azért, mert a finom erkölcsöt csak úgy elvitték Isten mellett. Ekkor lesz az ember naggyá és éppen ez a pogányság alapvető bűne.

Ford. Zarándi Attila.

Jézus győzelme Kína Yünan hegyeiben.

Hering lelkész, Vandsburgi Misszió.

Fordította: Zarándi Attila.

A kínai nép Jünanban, Kína délnyugati tartományában is a holt bálványimádásban járja élete útját, megcsalva a jósktól és bálványpapoktól.

Az evangélium nagyogó világosságának szabad bevilágítania ebbe a sötétségbe és pogány éjszakába. Misszionáriusaink és diakonisszáink, szabályszerűen hirdetik az iskolákban, kórházakban és a 13 főállomás „Jézus-csarnokai-
ban”, de különösen a kiterjedt vidéki kerületekben. Gyakran hetekig utaznak életveszélyes úton, rablóbandák fenyegetik őket. Sokszor kínai szállásra szorúlnak, azokban pedig nem szabad félni a mocsoktól és füsttől, ahol sokszor emberek és állatok laknak együtt egy helyiségben. Inkább hasonlít rablók barlangjához, mint szálláshoz.

Nem könnyű mindjárt érintkezésbe jutni az emberekkel, hiszen mindenféle izgatással és fenyegetéssel növelik a nép félelmét. Különösen a vásárok és a kínai újév ideje adnak jó alkalmat sok ember elérésére. A vakok iskolájában és a leányotthonban végzett szociális munkák is jó alkalmakul szolgálnak, hogy az evangéliumot szólják az embereknek.

Ha a misszió emberei vidéki utazásaik közben faluba érnek, már mint külföldiek figyelmet keltenek. A figyelem még fokozódik, amikor fölfüggesztik énektáblaikat és énekelni kezdik egyszerű, de éppen azért olyan hatásos és könnyen megjegyezhető, bizonyos bibliai igazságokat mindig ismétlő énekeiket. Mekkora csodálkozás és kérdezőködés támad, ha még a tarka képeket is kigöngyölyöltik! E vidéki utazások révén 500 falut értek el az evangéliummal 1 év alatt, 15.000 bibliarészt és traktátust osztottak szét.

A kínai ember számára is nehéz, hogy megismerje magát bűnösnek. „Hogy gondolod azt,” mondta Chu úr, „én talán bűnös vagyok? Semmiben se vétettem a felsőbbiség ellen, senki emberfia házat föl nem gyújtottam, senkit se gyilkoltam meg.” Amikor a tízparancsolat kapcsán meg akartuk vizsgálni, csak az első parancsolatig jutottunk: „Én vagyok a te Urad Istened, ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.” Mindjárt kiderült a nagy szakadék közte és Isten között. Chu úr e megismerés ellenére se tud mit kezdeni Jézussal. Végül is a világ és a pénz

kedvesebbek neki az üdvösségnél. Az előbbieket látja, míg a szabadítás csak üres fogalmat jelent számára. „Lásd“, mondta Li úr a füstölőasztalka fölött lévő vörös papírra mutatva, „én az igaz Istent imádom“. Valóban, nem a szokásos fölíráások valamelyike volt rajta, mint „az ég és föld, birodalom, törzs imádásának helye“, hanem „az igaz Isten imádásának helye, Aki a mennyet és földet teremtette“. Még Biblia is van asztalán! Évek előtt vette, de aligha olvasott valaki benne, az látszik rajta. A misszionárius késő délután látja az „élő Isten imádó“-ját végigmenni a falun, kakassal hóna alatt, néhány füstölőpálcikával kezében. „Hová igyekszel olyan sietve?“ kérdezi. „Áldozni megyek.“ — „Kinek mégy áldozni? Azt gondoltam, az élő Istenben akarsz bízni?“ Így válaszolt: „Persze, de ezekel is (megnevezi néhány bálvány nevét) jó barátságot akarok tartani.“ — Nevetve megy tovább.

Micsoda öröm azonban a misszionáriusnak, ha egy emberi szív elszakad holt bálványaitól, bár a régivel való szakítás révén még nem kezdett élő keresztény és hitéletet. Bár a sátánt elűzték a házakból, az uralmat nem adta föl a szívekben. Amikor az egyik faluban elégettük az ilyen bálvány-limlomot, a falu tizenegy családjá közül a hetedik is oda-jött búcsúzás közben ezzel a kéréssel: „Jöjjetek és vegyétek ki a mi bálványainkat is!“ Mennyire csodálkoznak és talán meg is rémülnek a szemlélődő pogányok, ha a szép, papírból készült bálványokat darabokra tépik és az egész bálványpompából végül csak egy csomócska hamu marad. Egy anya beteg fiáért való aggodalomból egy hüvelyes rizzsel teli szép fazekat és összezúzott rizzsel megtöltött kicsi csészét tett füles kosárba és fölfüggesztette a mennyezetre, áldozatul a szellemeknek. Mindenféle pálcákat, bambuszból és papírból készült tárgyakat dugdosott belé. Amikor az ő bálványai is sorra kerültek elégetésre, a mennyezeten lévő kosárra mutatva megkérdezte: „Ez is helytelen?“ Amikor megtudta, hogy nem ez a helyes út fia életének megtartására, az egész tákolmányt gyors elhatározással levette és a holt bálványokkal együtt átadta a tűznek. „Nem akarod a rizzsel tyúkjadat etetni? kérdezték óvatosságból, mert a maga földjén nem termel rizst, hanem a városban kell vásárolnia, vagy cserélnie. Ő azonban így szólt: „Nem, semmit sem akarok a rosszból!“ Egy másik nőtest-

vér írja: „Elértünk az egyik faluba. Ott lakik Changné, aki azonban nem volt otthon, de több másoktól hallotta, milyen szépen énekeltek az evangélium emberei. Maga is eljött a Jézus-csarnokba, hogy meghallgassa és mennél gyakrabban, annál szívesebben jött. Mivel még egyáltalán nem figyeltük meg, nagyon elcsodálkoztunk, amikor szilveszter-estén is megjelent tisztá ruhában, ahol a legszűkebb körben akartunk együtt lenni keresztyénnel és keresztelésre készülőkkel. Csodálkozáslnk azonban még fokozódott, amikor az egyesek bizonyosságot tettek és Changné is fölkel helyéről és megnyitotta száját bizonyágtételre. Röviden elbeszélte a főntemlítettet, hogy ő maga is megtörte zöldségévesi fogadalmát és most hisz az élő Istenben. Továbbra is hűségesen jött a vasárnapi istentiszteletre. Sokszor hozott magával valamit, hogy odaadja az Úr ügye számára. A következő újkör elmentünk falujába, énekelhettünk és prédikálhattunk házának lapos tetején. Később ő maga kért bennünket, jöjünk falujába és tisztítsuk meg házát a hamis bálványoktól. Örömmel teljesítettük ezt a kérést. Odaérkezve, tisztára meszelt vendégfogadó helyiséget találtunk. Az egyébként az ősök tiszteltére szentelt hosszú asztalt már leszedték. Az egész bálványlimlomot odakinn a ház előtt elégették.

Changnének nemsokkal utóbb súlyos próbát kellett kiállania, miután kisebb próbák már előbb jöttek, mert hozzátartozói és a falubeliek nem értették meg. Ő azonban nem szégyelte Krisztus evangéliumát. Egyik fia elment messzire, hogy egy bányában keresse meg a mindennapi kenyeret. Miután tíz napja elhagyta szülőfaluját és szüleit, a kolera elragadta. Az anya mély fájdalommal vette ezt a hírt. Milyen sokan mondanák: Az Istenek bosszút állnak! Changné azonban nem engedte magát megtéveszteni. Az evangélium nála nemcsak Isten erejének bizonyult a megmentésre, hanem vigasztalás erejének is gyászoló, megbeszett anyai szíve számára! Nem Jézus győzelme ez Yüan hegyeiben!?

Az ilyen emberek, mint Changné, akik rendszeresen jönnek az istentiszteletre és megösmerték a bálványok semmirevalóságát, jelentkezhetnek keresztelésre. A keresztelési oktatásban a vasárnapi istentisztelet után vagy hetenként egy-kétszer a kínai segítő vagy a misszionárius tanítja a férfiakat, a nőtestvérek fáradoznak az asszonyok körül. Képek támogatják a katekizmusra és Jézus éle-

tére vonatkozó oktatást. Az asszonyoknál legtöbbször nehezen megy, mert nagyban-egészen sem írni, sem olvasni nem tudnak. A katekizmus kívülről való megtanulásához tanítóknak és tanulóknak sok türelemre és nagy szorgalomra van szükségük. Nem szabad bosszankodni, ha hússzor kell mondatról-mondatra előmondani és átvenni és egyre ismételtetni. Milyen szép azonban, ha

nemcsak kívülről tanulják meg, hanem a Szentlélek megnyitja a szíveket is.

Keresztelésre bocsátják mindazokat a pályázókat, akikről az a benyomás, hogy szívből hisznek és személyesen megtapasztalták, hogy Krisztus vére lemossa bűneiket; akik nem várnak semmi különös élményt a keresztégtől, hanem ezáltal nyilvánosan Jézus tanítványainak akarják vallani magukat. (Folytatjuk.)

H I R E K.

Kunos Jenőtől a Nemzetközi Vörös Kereszt útján Rimár Jenő pénztárosunk a következő üzenetet kapta: „Kunos Jenő, Hankow, Liang I Kai-utca, Lutheran Mission House, Hupeh tartomány, Kina. Thank Mission for received money with Rinkart's hymn. Continue working Shekow. Greet parents brothers where they are? Ask other Missionfriends write. God bless our mission. Hankow. September 3-rd 1942.” — Magyarul: „A megkapott pénzért köszönet a Misszióegyesületnek Rinkart énekével. Shekowban folytatom a munkát. Üdvözlöm szüleinket, testvéreinket, hol vannak? Kérem a misszió többi barátait, írjanak. Isten áldja misszióinkat.” — A Magyar Vörös Kereszt Tudósító Szóigálata útján válaszoltunk Kunos testvérünknek s tolmácsoltuk a misszióbarátok áldáskívánságait.

Rinkart éneke, amelyre Kunos Jenő az üzenetében utal, a Dunántúli Énekeskönyv 2. számú éneke: „Jer, dicsérjük Istent...” — Kunos Jenőéktől szüleik 1942 október havában kelt üzenetet is kaptak, amely tehát későbbi, mint a Rimár Jenőnek küldött üzenet. Szüleiknek azt írták, hogy a svéd misszióhoz mentek át és Huankow-ban dolgoznak.

Győr. A Pozsonyi Magyar Evangélikus Bibliakör a győri missziói fiókegyesülethez Huber Etelka diakonissza főnöknő útján 200 P adományt küldött Kunos Jenő missziójára. A pozsonyi testvéreknek ezen a helyen is hálás köszönetet mondunk, hogy hitük és szeretetük mellé jócselekedetetet is ragasztottak (2. Péter 1, 2—7).

Elnökségi értekezlet. Április 15-én Budapesten a várbeli parochián elnökségi értekezletet tartottunk népfőiskolánk ügyében. Az értekezleten résztvettek: Dr. Molnár Gyula és Németh Károly elnökök, Rimár Jenő pénztáros,

Danhauser László titkár, vitéz Sréter Ferenc, Zarándi Attila, Molnár Béla, Harmath István, Darnai Ferenc. Az értekezlet a bányai egyházkerület területén levő népfőiskolák szervezeti szabályzat-tervezetét érinti. A szabályzat a nagytarcsai Tessedik Sámuel Ifjúsági Missziói Intézetnek csupán népfőiskolai munkáját érinti. A szabályzat szerint a nagytarcsai népfőiskolánál külön igazgatótanácsot kellene alakítani, amely a népfőiskolát vezetné. Az elnökségi értekezlet a nyiregyházi fiókegyesülettel egyetértésben a nyiregyházi konferencia időpontját május 23-ikában állapította meg.

Tanácsülés. A Misszióegyesület tanácsa április 29-én Budapesten ülést tartott. Az ülés lefolyását lapunk jövő számában ismertetjük.

Konfirmálóknak olcsó Biblia. A Magyar Biblia Társulat ebben az esztendőben is, május 10—20-ig, a konfirmálók olcsó Bibliával való ellátása érdekében Biblia-hetet rendez. Ez alkalommal a gyülekezetek által a konfirmálók részére vásárolt Újtestamentumok árából 40 százalék kedvezményt ad. Sajnos a régi kiadású Bibliák teljesen elfogytak és az új kiadás még nem jelent meg: így ez alkalommal nem adhat teljes Bibliát a Magyar Biblia Társulat. A megrendelési feltételeket a Magyar Biblia Társulat (Budapest, IX., Ráday-u. 28.) áprilisi körlevelében olvashatjuk.

A róm. katolikusok missziói munkája. Az „Unio cleri pro missionibus” magyarországi részének 26-ik Évkönyve a magyarországi róm. katolicizmus növekvő missziói érdeklődéséről számol be. A magyarországi klérus legnagyobb része 4854 világi és 1704 szerzetes pap tagja az „Unio cleri”-nek. A missziói adományok 25%-kal emelkedtek: 1940-ben 145.000 pengőről 1941-ben 195.000 pengőre. A misszió iránti szeretet apo-

lására az ifjúságnak külön egyesületet alapítottak. Tíz missziói folyóirat jelenik meg. A missziói munkások száma 428; legtöbbjük Észak- és Délamerikában működik. Majdnem valamennyien szerzetesek. A tulajdonképeni missziói munkamezőn 161 magyar misszionárius van, akik a „De propaganda fide” nevű pápai kongregációnak vannak alárendelve.

Draskóczy László: Hősök és vértanúk. — Képek a misszió történetéből.

— Budapest, 1943. A Magyar Református Külmisziói Szövetség kiadása. 160 oldal. Apró cikkekből élvezetesen és érdekesen ismerteti a külmiszió hőseit, köztük nagyon sok magyart. A könyv igen jól felhasználható missziói körökben és az iskolai tanításban is. Megemlékezik külön cikkben Kunst Irénről, akit Taylor H.-ról írt cikkében is említ; Hermann Adolfról, az alsólövdi születésű kínai misszionáriusról. A könyvet a legmelegebben ajánlom.

Kimutatás

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1943. évi március 23-tól április 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1942—43-ra: özv. Taschner Ferencné Budapest 6, özv. Süle Antalné Orosháza 2, Várallyay Györgyné Magyaróvár 2, Mikó Józsefné Soltvadkert 2 (2), Gyöngyösről Ligeti Ede 3 (1), Ligeti Edéné 1, Apatóczy Jánosné Kispeszt 2 P.

1943-ra: Budapestről: Lechner Józsefné 3 (1), Simkó Károlyné 3, Kispesztől: Darule Sámuelné 3, Stolzenwald Gusztáv 1, Enyedi Irma 3, Kaposi Ilona 1, özv. Cseke Gyuláné 3, Staudhammer Jánosné Kisalag 3 (1), Borcsiczky Károly Pestszentlőrinc 3 (1), Dr. Sólyom Jenő Sopron 3 (1), Csupor Ilona Tiszaföldvár 1 (1), Szabó István Mórchida 1 (1), Ev. Nőegylet Rákosliget 3 (1), Tompa Józsefné Orosháza 2, Martos Ödön Kőhídtelep 3, Kunos Jánosné 3 P.

Offertórium: Budapest—Üllői-úti külmisziói óra 11, Soproni evang. magyar bibliaóra 19.52, Evangélizációk: Gerendás 12.40, Budafok 15, Borjád, vetített-képes előadás 12.18 P.

Adományok: Lébényből: Stinner Erzsébet 1, Stinner Irén 1, Baranyai Mária 2, Andorka Mihály 3, Seebach Ágost 1, „Erzsike” 2, Becker Ferenc Sárszentmiklós 15, özv. Tomasovszki Mihályné 3, Borcsiczky Károly Pestszentlőrinc 2, Evang. iskola Püspöktamási 1, Drinóczi János Gyöngy 10, Manheim Lászlóné Orosháza 2, Groó Gyula Győr 1, Név-

Budapest, 1943 április 22.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!
Csekkszám: 16.188.

telenül Gérce 2, Godina István Péterhegy 1, Borostyánkőy Imre Bpest 10, Varga Jenőné Kispeszt 3, Buffy Margit Érd 1.20 P.

Perselygyűjtés: Bpestről: Lechner Józsefné 12, Luchesi Róbertné 13.74, Brebovszky György 14.23, özv. Tschürtzné 1.75, özv. Göttke Sámuelné 3.32, Brebovszky István 1.80, Gyalogh István Sárszentlőrinc 2.70, Gulyás Sándorné Kispeszt 7.37, Lébényből Németh Károly 11.06, Kovács Irma 2.42, Gércei egyház-hívek 102.03 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: Radocsay Jenőné 5, Güttler Vilmos 20, Pataki Vilma 2, Vásárhelyi helyi Dezsőné 3, „Atom” Mezőnagymihály 16, Zalán Frigyes Aszód 10, Grábner János Alsószőlők 1.50, Mályusz Tibor 5, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Sággy Jenő Balatonszárszó 3 P.

Rokonnépek missziójára: Grábner János Alsószőlők 1.50, Celdömölki evang. iskola IV—V. oszt. Ludván Sándor útján 9, Sággy Jenő 3 P.

Cél megjelölése nélkül: Győről: Nemes Erzsébet 1, Horváth József 5, Dr. ... István 2, Nádudvari Nácsik Lajos 1.50, Szánthó Jenőné Munkács 2, Papp-Váry Zsuzsa 13, Svendör István Zalaistvánd 2, Hélor Lenke Siklós 1 P.

Újonnan belépett tag Staudhammer Jánosné Kisalag.

Rimár Jenő
pénztáros.
VI., Főthi-út 22.